

**Ο ΠΡΟΕΠΙΣΤΑΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΑΣΗΣ**
ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ
Κ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Βραβείο Αθ.
3, 4, 5 Μαρ
1938

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ
Μ. Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Είς ἐκ τῶν μεγάλων διδασκάλων τοῦ γένους, ἀναιδέως γενναία καρδία καὶ ἔνθεος ψυχὴ, ὁ Γεώργιος Γεννάδιος, ἦτο Θράξ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Σηλυβρίαν τὸ 1786.

Ὁ πατὴρ του ἦτο ἱερεὺς, ἡ δὲ μήτηρ του κατήγετο ἀπὸ τὴν χωρίαν Δολιανὰ τοῦ Ζαγορίου, ὅταν δὲ ἀπέθανε ὁ σὺγγός της, μετηνάστευσε μετὰ τῶν τέκνων της εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τῆς πατρίδα Δολιανὰ, ὅπου Γεώργιος Γεννάδιος, μόλις τριετῆς τὴν ἡλικίαν, ἤρχισε διδασκόμενος τὰ πρῶτα γράμματα.

Μετέβη ἔπειτα εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ κατώφθησε νὰ ἀποπερατώσῃ τὰς ἐργασίας σπουδᾶς του εἰς τὴν ἐκεῖ σχολῆν, μὲ μεγάλας στερήσεις.

Ἐπειτα, τὸ 1797, ἐκλήθη ἀπὸ τῶν ἐν Δακίᾳ θεῶν του, ὅστις ἦτο ἀγχιόμενος ἐνὸς ἐκ τῶν καλλιτέρων μοναστηρίων τοῦ Βουκουρεστίου, ὅπου ἐπεδόθη εἰς εὐνοεῖας σπουδᾶς, ἀρσιωθεὶς ἰδίως εἰς τὴν Θεολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ κατώφθησε μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ ἐργάζεται, παραδίδων τὴν ἑλληνικὴν καὶ συμπληρώνων τὰς σπουδὰς του συνάμα.

Κατὰ τὸ 1809 μετέβη εἰς τὴν Λειψίαν, ὅπου ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἱατρικῆς. Δὲν ἤδυνήθη ὁμως νὰ παραμείνῃ πλέον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, διότι, ὡς ἀναφέρει ὁ βιογράφος του Ἀλεξάνδρος Ραγκαβῆς εἰς τὸ περιοδικὸν «Πανόρασ», τῶμος στ', κατέστη ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς φίλικας ἀνάγκας τῆς συμπλήρωσεως τῶν σπουδῶν ἢ, ὅπως ἐπιστηρίζουν ἄλλοι, διέκοψε τὰς ἱατρικὰς σπουδὰς του ἐξ ἀποροπισμοῦ πρὸς τὰς ἀνατομικὰς ἐργασίας.

Ἐπανήλθε μετέπειτα εἰς τὸ Βουκουρεστί καὶ ἀρσιώθη ὁλοπῶς εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ τὴν διακλάσιν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτῆς, μέχρι τοῦ θανάτου του, ἦτοι ἐπὶ ἀνω τῶν πεντήκοντα συνεχῶς ἐτῶν.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Γενναδίου εἰς τὸ Βουκουρεστί μέχρι τῆς ἐκδηλώσεως τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπέχει εἰς ἡμᾶς ἐντελὸν ἀπόδειξιν μίᾳ μικρᾷ παράγραφος τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ βιογραφίας του.

Ἐτὸν ἐνθουσιασμῷ, γράφει, μαθητὴν, ὅταν ἐν τῷ δημοσίῳ σχολείῳ τοῦ Βουκουρεστίου, ἐν κλήθοντι ἀκροατηρίῳ, ἐν ᾧ παρεκλήθη καὶ οἱ τοῦ Ἡγεμόνος υἱοί, διδάσκον τὸν Ἰσοκράτην πανηγυρίζοντα τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν τὴν λαμπρότητα καὶ ἐξέλιαν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὄλον ὑπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐλπίδων ἐκβαλενόμενον καὶ διατάξας νὰ κλεισθῇ ἡ θύρα, ἤρξατο ἐν λέξεσι διαπύροις ἐκθέτων οἷα ἦν ἡ Ἑλλάς, διδασκάλος καὶ κορονίς τῶν ἐθνῶν, ὅταν ἐλαμπεν ἐπ' αὐτῆς ὁ ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας καὶ πῶς κατέστη τῶν λαῶν κλέην καὶ ἐξουθένωμα, ἀπ' ὅπου ὑπέστην εἰς δουλείας ἑθνῶν καὶ τοσοῦτον στυγνὴν περιούριον τὴν ἐνδοξὸν ἐλπίδα, ἦτις ἦν τότε Ἐγγύλιμα, ὅστε τὴν φωνὴν του διέκοψαν δάκρυα, τὸν δὲ νέον ἀκρατὸν του κορυφαθεὶς ὁ ἐνθουσιασμός, ἐξερράγη εἰς κεραινωδέεις χειροκρατήσεις.

Μνηθεὶς εἰς τὴν Φιλίην Ἐταίριαν, ὁ Γεννάδιος εἰργάζετο καὶ ἐκαλλίεργει τὰς ψυχὰς τῆς νεολαίας εἰς τὴν ὑπὲρ Πατρίδος καὶ Ἐλευθερίας αὐτοθυσίαν.

Μεγάλα ἐγένοντο αἱ περιπέτειαι τοῦ σοφοῦ ἐκείνου διδασκάλου, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικῶς γενναίου ψυχῆ ἀνδρός.

Διδάσκαλος ἐμφυγατῆς, ἀλλὰ καὶ πολεμιστῆς συνάμα, καὶ ἐμπνευστῆς διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς πειθοῦς εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἐβδοίαν καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ μίαν ἀληθῶς ἐνθερμον πράξιν: τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος εἰς περίοδον τραγικῆς ἐθνικῆς καταπτώσεως.

Ἐβόηθη εἰς τὸ Ναύπλιον μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου, ὅτε ὁ πολιτικὸς καὶ πολεμικὸς Ἕλλη-ἠ κόσμημα εἶχε τμίον ὅστε ἐπιελγεν ἀσθάνθῃ τὴν θαυτέραν πικρίαν καὶ τὴν τραγικωτέραν ἀπογοήτευσιν.

Ἡ Ἐπανάστασις ἐκινδύνευε νὰ σβύσῃ καθ' ὁλοκλήριον. Ἄνω μόνον ἀκροπόλεις παρέμενον εἰς χεῖράς τῶν ἐπαναστατῶν, τὸ Ναύπλιον εἰς τὴν ἀκρογίαν καὶ ἡ Ὑδρα εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅχι πείνα, ἀλλὰ λοιμοκτονία ἐπέσει τοὺς πάντας, πολεμιστὰς, πολίτας καὶ γυναικόκοιτα, καὶ ἡ ἀπόγνωσις ὤδηγούσε πρὸς ἀλληλοσπαραγμὸν καὶ ἐδημιουργοῦσε τοὺς φεικωτέρους τῶν κινδύνων πρὸς τὴν ἐπάνοδον τῶν λειψάνων τοῦ ἐπαναστατημένου λαοῦ ὑπὸ τὴν δουλείαν ἐκ νέου.

Τότε, εἰς τὴν γενικὴν ἀποθάρρυνσιν, ὑπέβη γίγας ὁ Γεννάδιος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σμυφτεῦ τῶν ἡμερηθίων καὶ πενιθέων.

Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Παροξυσμὸν ἐνταῦθα τὴν περὶ τῆς ἀποδομητικῆς δράσεως τοῦ Γεωργίου Γενναδίου παράγραφον τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ:

«Καταπῆς καὶ ἀποτομὸς συνέσπειρεν ὁ λαὸς τῆς Ναυπλιας εἰς τὴν πλατείαν τῆς πόλεως, καὶ συνήλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ οἱ πενιθέοι στρατιῶται ἀπειρητικοὶ ἐν τῇ ἀπελπίσει τῶν. Ἄλλ' οὐδέεις ἐτόλμα, καὶ οὐδέεις ἤξευρε τί νὰ προτείη. Τότε ὁ Γεννάδιος προέβη πρὸς ὄχλον, ἀνεπήδησεν εἰς τὴν οἶσαν τῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πλατείας ὑψομένης πλατάνου, καὶ ἐκείθεν φλογερὸν τὸ δόγμα ἐπὶ τὸ πλῆθος πλατῶν, μετὰ φωνῆς στεντορείου, καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ παντοδυνάμου, ἀνέκραξεν. — Ἡ πατρίς καταστρέφεται, ὁ ἀγὼν ματαιοῦται, ἡ ἐλευθερία ἐκπέει. Ἀπαίτεται βοήθεια σίντονος: πρέπει οἱ ἀνδρεῖοι αὐτοί, οἵτινες ἔθραγον πύργιν καὶ ἀνέπνευσαν φλόγας, καὶ ἦδη ἀργοὶ καὶ λιμώττοντες μᾶς περιστοιχίζουσι, νὰ σπεύσωσιν ὅπου νέος κίνδυνος τοὺς καλεῖ. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται πόροι, καὶ πόροι ἑλλείπουσιν. Ἄλλ' ἂν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν πατρίδα, ἂν ἤμεθα ἄξιοι νὰ ζῶμεν ἀνδρες ἐλευθεροί, πόρους εὐρίσκομεν. Ἄς δώσῃ ἔκατος ὅ,τι ἔχει καὶ δάματα. Ἰδοὺ ἡ πενήτις εἰσφορὰ μου. Ἄς μὲ μνηθῇ ὅστις θέλει!

Καὶ ἐκπροσθέντος τοῦ πλῆθους ἐκένωσε κατὰ γῆς τὸ ἱσχνὸν διδασκαλικὸν του βάλαντιον. Ὁ κρότος τῶν πρώτων τούτων εἰς τὸν ὁμιλῶν τῆς πατρίδος καταπεσόντων ὀλίγων χρυσῶν, τοῦ μόνου προϋπόντος τῶν ἐπιπόνων οἰκονομῶν του, τοῦ μόνου ἐφοδίου τοῦ ἐναγωνίου του βίου, θεδαίως ὡς μελωδία εὐπρόσδεκτος ἀντήχησεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ κατελογίσθη θεδαίως ἡ προσφορὰ αὐτῆ παρὰ τῆς χείρας τὸν ὀδολόν, ἐν τοῖς αἰδίαις δέλτοις, ἐν αἷς ἐγγράφεται πᾶσα ἐθνικὴ πράξις εἰς μνησιβιβλίον ἀνι-

παρόμοιο. — Ἄλλ' ὄχι ἰ ἐπανάστασις μετ' ὀλίγων ἡ συνεισφορὰ αὐτῆ εἶνε οὐτιδανὴ! Ὁ βολὸν ἄλλον δὲν ἔχω νὰ δώσω, ἀλλ' ἔγω ἑμαυτὸν, καὶ ἰδοὺ τὸν πωλῶ! Τίς θέλει διδασκᾶν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη διὰ τὰ παιδία του; Ἄς καταβάλλῃ τὸ τίμημα! — Αἱ γενναῖα αὐτὰ λέξεις ἐξῆσαν ἀκρόατοιο ἐνθουσιασμοῦ, καὶ πάντες μετὰ δακρύων ἔσπευδον προσφέροντες οἱ μὲν χρήματα, οἱ δὲ, οἱδ' αὐτῶν ἐξαιρουμένων τῶν ὄπλων στρατιωτῶν, ὅ,τι ἕκαστος ἢ βελὸν ἢ κόσμημα εἶχε τμίον ὅστε ἐπιμακρὸν χρόνον συνελήγῃ ποσότης ἐπαρκῆς πρὸς θεραπείαν τῶν πρώτων καὶ μᾶλλον ἐκτενοῦσάν ἀναγκῶν. Ἀπερασίθη δὲ νὰ συνέλθοι καὶ τῇ ἑαυρίον εἰς τὰς ἐκκλησίας, ὅπου προσερχόμενα καὶ αἱ κνρία νὰ προσφέρουσι τὸ κατὰ προαίρεσιν καὶ αὐτὰ.

Ἀπὸ θαπέος ὄρθρου ὁ Γεννάδιος περιέμενεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἀλλ' ἡ λειτουργία ἀπέλυσε, καὶ αἱ κνρία, ἴσως πικρῆσαι τὴν συροφὴν τῶν ξένων στρατιωτῶν, δὲν ἐφάνησαν, ἡ ὀλίγα μόνον ἵσκειουσαι εἰς τὴν κλήριον. Τότε τὸ αἷμα του ἀσθάνθεις ὑπὸ γενναίας ἀναστατήσεως ἀναβράζον, καὶ ἀποβλέπας πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρισταμένους μαθητὰς τῶν δημοτικῶν σχολείων, — Ἄστυνδως παύσασαν τοὺς θόλους τῆς ἐκκλησίας, δυστυχῶς παυδία, σὰς ἐγκατέλειψαν αἱ μητέρες σας! Ἠξείρουσιν ὅτι ὁ Ὀθωμανὸς σφάζει καὶ ἀνδροπαθεῖ, ὅτι αἶθρον θά ἔλθῃ νὰ σπῆ καὶ σὰς εἰς ἀιχαλωσίαν, ἀλλ' ἀδιαφοροῦσι, φειδαλεῦμένοι ὀλίγου χριστοῦ. Ἄλλος προστάτης δὲν σὰς μένει ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τῶν κοινῶν προστάτην ἐκεῖ ἐπάνω — Καὶ τὰ παιδία, μὴ τολμήσαντα νὰ παρακούσωσι τὴν ἐπατακτικὴν ἐκείνην φωνὴν, ἐγονάτισαν δια. Ἀποκαλύψας δ' ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν του, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀρθῶς πρὸς οὐρανόν — Ὑψιστε Θεέ, ἀνερώνησε, Σὺ ὁ προστάτης τῶν ἀφῶων καὶ τῶν μὴ ἐχόντων καταφυγὴν, μὴ ἐγκαταλείψης καὶ σὺ τὰ παιδία ταῦτα. . .

Ὁ Γεννάδιος δὲν ἦτο μόνον σοφὸς διδασκαλός, ἀλλὰ καὶ ἔνθεος, γενναῖος καὶ τολμηροτάτης ψυχῆ. Εἰς περιστάσεις κρισιμοτάτας ὅπως ἐκεῖνη ποῦ προαναφέραμε τοιοῦτοσε νὰ ὑπόσθῃ ὑπὲρ πάντας τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ ἐνθουσιάζῃ, νὰ συγκρατήσῃ, νὰ ἐξάψῃ τὰ πλῆθη πρὸς τὴν ἀναγκαίαν κατεῦθυσιν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν τοῦ πολιτῆμου ἐκείνου ἀνδρός εἰς στιγμὰς ὑψίστων κινδύνων εἶνε καὶ ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖο ἐξευεθῆσαν οἱ ἀπαραίτητοι ἱσποδιὰ τῶν ὁπίων ἐσχηματιστῆ τὸ ἱσπακῶν τοῦ Χατζημυζῆλη.

Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Ἡ ἀποσύνθεσις τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, ὡς ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τῶν Αἰγυπτίων ἀπέναντι τῶν ἀτάκτων ἑλληνικῶν σομάτων, εἶχε δημιουργήσει εἰς τὴν Πελοπόννησον μίαν ἀφορητὸν κατάστασιν ἐκ τῆς ἀποθραύσεως τοῦ αἰγυπτιακοῦ ἱσπου, ἀποστάματα τοῦ ὁποῖο διέτρεχον τὴν χειρόνησον, κατασμάζοντα, αἰχμαλωτίζοντα καὶ δηλοῦντα.

Και ύπηρεση μὲν εἰς τὸ Ναυ-
πλιον συγκεντρωμένοι πολλοὶ καὶ
καλοὶ ἱππεῖς ἐκ τοῦ καταστραφέν-
τος Ἰππικοῦ τοῦ Ἀλιέϊδα, δὲν ὑ-
πῆρχον ὅμως ἴσπου.

Ἐνα σῶμα ἐκ τετρακοσίων ταυ-
ράχιστον Ἰππέων, θὰ ἔσῳζε τὴν
κατάστασιν.

Ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχεν ὀδο-
λὸν διὰ τὰ ἀγοράσια Ἰππου.

Ἐπῆρχον ὅμως εἰς τὸ Ναυπλιον
συγκεντρωμένοι προχόντες καὶ
καπεταναῖοι, οἱ ὅποιοι διέθετον ἄλ-
λοι δύο καὶ ἄλλοι τρεῖς ἱππους, τοὺς
ὁποίους, ἂν παρεχώρουν εἰς τὸ Δη-
μόσιον, θὰ καθίστατο εὐγενής καὶ
ἄμεσος ἡ συγκρότησις Ἰππικοῦ σώ-
ματος.

Πρὸς τοῦτοις, ὑπῆρχεν ἐν Ναυ-
πλίῳ ἐνδεδειγμένος ἀρχηγὸς ὁ Χα-
τζημιχάλης Νταλιάνης, ὁ ποῦνός ἀ-
πὸ τὸ Δελφινάκι τῆς Ἡπείρου ὁδη-
μητικὸς καβαλλάρης, ὅστις ἐφρονεῖ-
θη τὴν 17ην Μαΐου 1828 εἰς τὸ
Φραγκοκάσσιον τῆς Κρήτης, με-
τὰ ἐξαετῆ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον
μαχητικὴν δράσιν.

Ὁ Γεννάδιος, ὅταν ἐπεισθῆ διὰ
τὸ Ἰππικὸν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
συγκροτηθῆ, ὡς τῆς δυστοκίας
τῶν προχόντων καὶ τῶν καπετα-
ναίων, ἀπεφάσισε νὰ ἐξάψη τὸν
λαὸν ἐναντίον αὐτῶν καὶ ἐν ἀ-
νάγκῃ νὰ τοὺς ἀπειλήσῃ, διὰ εἶναι
δὲν προσέφερον οἰκιοθελοῦς τοὺς
Ἰππους τῶν, θὰ τοὺς ἐλάμβανε διὰ
τῆς βίας.

***

Τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτὴν πε-
ριπέτειαν παραλαμβάνομεν ἀπὸ τὸν
Σάβα, ὅπως ἔχει διατυπωθῆ ὑπὸ
τοῦ ἱστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.

«...Ἐπὶ κηρύκων συγκληθείς,
συνήλθεν αὐθις ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν
πλάτανον τοῦ Ναυπλίου, ἀνυπόμο-
νος τῆ ἀκούσῃ τῶν ἀγαπητῶν του
οἰήτορα γενναίων τι καὶ ὀφέλμων
αἰμοδουλεωτά, οὗτος δὲ, ἀπὸ ἐ-
ξέθρη τῶν κοινῶν πραγμάτων τὸν
κινδύνον καὶ τὴν θέσιν, καὶ τὴν ἀ-
νάγκην μορφώσεως Ἰππικοῦ—Ἀλλὰ
ποῦ, εἶπε, θέλομεν εὖρεσι τοὺς Ἰ-
ππους; Ἐδοῦ βλέπω πολλοὺς καὶ
προχόντας καὶ ἀπαιροχηγούς, τρέ-
φοντας ἀνά δύο καὶ τρεῖς ἱππους,
καὶ κομπάζοντας ἐπὶ τούτῳ ἐν τοῖς
ὄδοις—οἷστις ἔχει ἱππον διὰ τρέ-
φην καὶ ἐπίδειξιν καὶ δὲν τὸν προσ-
φέρει εἰς τῆς πατρίδος του τὴν ἀ-
νάγκην, εἶνε ἀνάξιος—νὰ λέγηται
αὕτης προύχων, ἢ νὰ φέρῃ τὸ ἔπ-
φος τοῦ ἀρχηγοῦ. Διὰ τῶν Ἰππων
τούτων δυνάμεθα νὰ μορφώσωμεν
Ἰππικὸν τοὺς λαμβάνομεν;—(Τοὺς
λαμβάνομεν) ἀνεκράζε μᾶ φωνῇ
ὁ λαός.—«Καὶ ἂν δὲν μᾶς τοὺς
δώσωσι, τοὺς λαμβάνομεν διὰ
βίας;»—(Τοὺς λαμβάνομεν διὰ
βίας), ἀπεκρίθησαν χιλιάδες στο-
ματίων.—«Ἄγετε, λοιπόν!» διέ-
τάξεν ὁ κινδὸν τὸν λαὸν ἐκεῖνον, ὡς
ἢ λαίλαψα κινεῖ τὰ κίματα. Ἄλλα
ποιρὴ ἢ προφθῶν νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ
δεινὴ ἐντολὴ, τριακόσιοι πενήκοντα
ἱπποὶ εἶχον κομισθῆ εἰς τὴν
πλατείαν διὰ συνεισφοράς ἐκου-
σίου. Τότε καλέσας ἐκ τοῦ πλη-
θους ἄνωμαστὸν τὸν Χατζη-Μιχάλην,
—«Σὺ, τῷ εἶπεν ὁ Γεννάδιος, εἰ-
σαι ἀξίος νὰ διευθύνῃς τὸ Ἰππικὸν
λαβε τοὺς ἱππους τοῦτους, ὀργάνω-
σον αὐτοὺς καὶ ἀναχώρησον ὅσον
τάχος...»

***

Τὰ ἐπεισόδια καὶ αἱ περιπέτειαι,
τὰς ὁποίας προαναφέραμε, χαρα-
κτηρίζουν καλῶς τὴν ψυχικὴν οὐ-
μην καὶ τὴν γενναίαν καρδίαν τοῦ
Γεωργίου Γενναδίου, ὅστις οὐδό-
λος ἐπεσήτησε νὰ ἐμεταλλευθῆ
τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ
λαοῦ διὰ τὰ ἀνέλεθα καὶ νὰ κρατηθῆ

πολιτικά ἀξιώματα.
Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Καποδίσ-
τρια, ἀνετέθη εἰς τὸν Γεννάδιον
ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Ὀργανοτροφείου
τῆς Ἀλγίνης, ὅπου συγκεντρώθη-
σαν τὰ διασπαρμένα καὶ πανάθλια
ὄργανα τοῦ ἀπεγνωσμένου ἀγῶ-
νος.
Ἐπὶ τὸν ἀφίξιν τῶν Καποδί-
στρια, ἀνετέθη εἰς τὸν Γεννάδιον
ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Ὀργανοτροφείου
τῆς Ἀλγίνης, ὅπου συγκεντρώθη-
σαν τὰ διασπαρμένα καὶ πανάθλια
ὄργανα τοῦ ἀπεγνωσμένου ἀγῶ-
νος.
Ἐπὶ τὸν ἀφίξιν τῶν Καποδί-
στρια, ἀνετέθη εἰς τὸν Γεννάδιον
ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Ὀργανοτροφείου
τῆς Ἀλγίνης, ὅπου συγκεντρώθη-
σαν τὰ διασπαρμένα καὶ πανάθλια
ὄργανα τοῦ ἀπεγνωσμένου ἀγῶ-
νος.

Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Ἐπιτομὴ τῆς βιογραφίας τοῦ
Γεωργίου Γενναδίου ἐκ τῆς ἐπιτομῆς
τοῦ Ἰστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.
Ἐπὶ τὴν ἐπιτομὴν τῆς βιογραφίας
τοῦ Γεωργίου Γενναδίου ἐκ τῆς ἐπιτομῆς
τοῦ Ἰστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.

Ἐπὶ τὴν ἐπιτομὴν τῆς βιογραφίας
τοῦ Γεωργίου Γενναδίου ἐκ τῆς ἐπιτομῆς
τοῦ Ἰστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.

Ἐπὶ τὴν ἐπιτομὴν τῆς βιογραφίας
τοῦ Γεωργίου Γενναδίου ἐκ τῆς ἐπιτομῆς
τοῦ Ἰστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.

Ἐπὶ τὴν ἐπιτομὴν τῆς βιογραφίας
τοῦ Γεωργίου Γενναδίου ἐκ τῆς ἐπιτομῆς
τοῦ Ἰστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.

Ἐπὶ τὴν ἐπιτομὴν τῆς βιογραφίας
τοῦ Γεωργίου Γενναδίου ἐκ τῆς ἐπιτομῆς
τοῦ Ἰστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.

Ἐπὶ τὴν ἐπιτομὴν τῆς βιογραφίας
τοῦ Γεωργίου Γενναδίου ἐκ τῆς ἐπιτομῆς
τοῦ Ἰστοριογράφου τοῦτου εἰς τὴν
σελίδα 724 τῆς Ν. Φιλ.

το ἔτος 1829 εἶναι ἱστορικὸν διὰ
τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀρχαιολογικῶν
σπουδῶν ἐν Ἐβρώπῃ, διότι κατὰ τὸ ἔ-
τος τοῦτο ἰδρῶθῆ ἐν Ρώμῃ τὸ «Διεθ-
νιστικὸν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐπι-
σκοπείας» τὸ ὅπολον κατὰ τὴν
βραχέαν αὐτὴ διεθνή διάρκειαν καὶ
ὅπὸ τὴν μετέπειτα γερμανικὴν αὐτῆ
διακρίσεισιν σπουδαίων ἔργων ἐπι-
βρασεῖν ἐπὶ τὴν καθόλου ἀρχαιολογικὴν
καὶ ἀπετάχυνε ἀπὸ τῆς διαφόρου Ἐβ-
ρωπαικῆς χώρας τὸν ρυθμὸν τῆς ἀνα-
γεννήσεως τῶν κλασσικῶν σπουδῶν
καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἑλληνικῶν, μάλιστα δὲ
ὅπὸ τὴν νέαν ἱστορικὴν πλέον κατεύ-
θυνσιν.

Τοιαύτην δαγήμενον ἔβλεπεν παρόρ-
μην, ἀλλὰ κορίως ὅπὸ τοῦ ἰδίου αὐ-
τῶν ἐλπιόμενοι δακρυοῦ τῆς λα-
τρείας τοῦ μεγάλου κόσμου, τοῦ ὅπου
ὅπὸ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἀπαύθησαν μέ-
τοχοι, ἔβρασαν οἱ νεώτεροι ἐκείνοι
λαμπροὶ Ἑλληνας τῆν Ἀρχαιολογι-
κὴν Ἐταιρείαν.

Μετ' ἐπιλαβείας ἀναφέρομεν τὰ ἐπι-
νοήματα αὐτῶν:

Κωνσταντῖνος Μπέλιος, Ἀλέξαν-
δρος Μπέλιος, Ζηρόσιος Πάππ, Γερ-
σίου, Ν. Γ. Θεοφάνης, Α. Κομπάτι-
Πέτρος Α. Σακερινάκης, Α. Ρ. Ραχ-
καζῆ, Ἰ. Ρ. Ραχκαζῆ, Κ. Σ. Πι-
τάκης, Α. Ζ. Μάμουκας, Ἰ. Η. Κοκ-
κωνίης, Θ. Φαρμακίδης, Δ. Ν. Φωτί-
λας, Παναγιώτης Στότσος, Θ. Μα-
υροκόρης, Γ. Γεννάδιος, Ἰ. Ρίζος, Σ.
Ὀρφέϊδης, Ο. Γ. Τσακάλος, Γεώργιος
Κ. Καραμάνος, Α. Ν. Ἀρβούς, Γ. Α.
Βάλλης, Κ. Α. Σγινιά, Δ. Α. Θεο-
φωσάκης, Ἰ. Ὀρλιάνδος, Π. Κ. Ἡ-
πίτης, Δ. Γ. Σούτσος, Χ. Αἰνιάν, Α.
Πετράκης, Ν. Κωστής, Κ. Βλαχού-
τογης, Γ. Ἀργυρόπουλος, Δ. Ἀνσέλι-
μος, Γ. Αἰνιάν, Σ. Κλεάνθης, ὁ Ια-
τρός Μαυροκορδέτος, Α. Πάϊκος, Δ.
Μανούλας, Ζοζὴ Σόλρι, Γ. Ἀποστολί-
νης Κομητῆς, Ἰωάννης Πιστόλλας,
Ἀρχιμανδρίτης Ἀσάντιος, Ἰωάννης
Α. Οἰκονόμου, Χρ. Κροπόνης, Ν.
Λεβαδίτης, J. H. Skene, Η. Δελγιάν-
νης, Ἰ. Ε. Χίλλ, Α. Πατρίλης Ἐπι-
κόρος, Α. Πολυζοῦτης, Σ. Σκιφρος,
Κ. Βουζάρης, Φωκίων Ρόιν, Δημήτρι-
ος Βουλοῦρης, Εὐθύμιος Οἰκονομίδης,
Α. Ἰπποκράτης Κλάδος, Κ. Δομνάν-
δος, Ρήγας Παλαμίδης, Ρ. Παχώνης,
Γ. Μαυροκορδέτος, Γ. Ἀργυρόπουλος,
Δ. Δενδρινός, Δ. Θεμιστῆς, Ἀ. Φόρ-
στερ, Γεώργιος Σαβάρου, Χρ. Αἰγού-
στος Βράννης.

Πρὸς Ἱερουσὴ τῆς Ἐταιρείας ἐπι-
προστάτησιν ὁ ἐν Βιάντος τῆς Μακε-
δονίας, ἐν Βιέννῃ δὲ μονίμως κατοι-
κῶν Βαρθολομαῖος Κωνσταντῖνος Μπέλιος,
ὁ καὶ ἄλλως γνωστὸς Ἑθνικὸς εὐερ-
γέτης, ὅστις ἐγεννήθη τῷ 1772 καὶ
ἀπέθανε τῷ 1838 (11)29—12—1938).
(Πρὸ Α. Χατζῆν ἐν ΗΑΕ 1929, 35
—51).

Διὰ Β. Α. ἐκδοθέντος τῇ 15ῃ Ἰα-
νουαρίου καὶ κοινοποιηθέντος τῇ 18
Ἰανουαρίου 1837 ἐνεκρίθη ἡ Ἱερουσίς
καὶ ὁ πρῶτος ὄργανισμὸς τῆς Ἐται-
ρείας ὁ συνταχθεὶς ὅπὸ τοῦ Ἀλεξάν-
δρου Ραχκαζῆ, τῇ δὲ 28 Ἀπριλίου
1837 ἐν τῷ ἱεροτάτῳ τούτῳ χωρῷ, ὅ-
που αὐτοχόρως ἐσημερον νὰ ἐκτελέσω-
μεν τὴν συμπλήρωσιν τῆς πρώτης ἐπι-
καταστάσεως, συνηλθεν ἡ πρώτη γε-
νικὴ συνέλευσις τῶν ἑταίρων καὶ ἐ-
ξελέξε τὸ πρῶτον διοικητικὸν συμβού-
λιον.

Γ. Π. Οἰκονόμου:
Τῇ 10ῃ ἔβλεπε ἡ ἐπιτομὴ
τοῦ Γεωργίου Γενναδίου
— Κεθ. Μερικὴ Α. Δ.
25 ἔβλεπε 1938